

Insistent sobre el plet de la Farmàcia Municipal

"Les Circumstàncies", actuant, en la seva edició d'ahir, de portanveu de la majoria consistorial, tracta de refutar l'article que sobre aquest tema publicàvem en el número del prop passat dijous.

"Les Circumstàncies", talment com si escrivís per als habitants de les Batueques, diu que el parlar de favoritisme en el nomenament de farmacèutic municipal és fer una ofensa al tribunal que fallà al concurs, del qual organisme formaven part el Subdelegat de Medicina, el de Farmàcia i el Director de l'Hospital. Decididament l'articulista de "Les Circumstàncies", és un àngel! Nosaltres no hem dit mai que el fall del tribunal fos injust! Si no hi havia més que dos concursants... i encara per casualitat! L'acte de favoritisme consisteix en haver variat les normes que regien el funcionament del botiquí de l'Hospital, per tal de convocar un concurs al qual no hi poguessin concórrer ni els farmacèutics establerts ni els que tinguessin el mateix concepte que tenim nosaltres de la dignitat professional.

Els amics de l'articulista de "Les Circumstàncies" sabien perfectament que el tribunal que havia de fallar el concurs necessàriament procediria d'acord amb llurs desigs per la senzilla raó de que no es presentaria ningú a disputar la plaça a l'amie a qui volien protegir. I per si les bases del concurs no fossin prou restringides per a assegurar la no concurrència d'aspirants, recomanaven als qui podien cobejar el càrrec que es tractava de proveir que renunciessin a presentar instància puix que perdrien el temps tota vegada que el partit tenia adquirits els seus compromisos.

Si "Les Circumstàncies" vol gallejar, malgrat la situació falsa en que es troba, i vol estirar-nos la llengua, no farà més que donar-nos gust, puix que ja estem cansats de callar i fer els ulls grossos en gràcia a la circumstància de que nosaltres, per un excés d'amor a la República, vàrem contribuir a la elecció dels regidors que ara detenten el govern de la ciutat.

El nostre comentari al plet de la Farmàcia Municipal va ésser excessivament corrécte i comedit per tal de no donar als fets més importància de la que realment tenen ni voler iniciar el retorn a la violència; però si a la nostra discreció s'hi respon amb reticències de vella escola i amb sofismes carinclons, ens posarem a to amb el diapasó de l'adversari i direm les coses pel seu nom.

Nosaltres no defensem els interessos d'una classe sinó els de l'equitat i els de la justícia. Nosaltres vàrem dir que per l'estalvi que, fins en el cas més afortunat, pot obtenir l'Ajuntament, no valia la pena de causar greuge als farmacèutics establerts a Reus que sempre, en totes les ocasions, han servit lleal i patriòticament els interessos del Municipi i han atès al públic tan abnegadament com han sabut. Nosaltres hem invocat les lleis que regeixen tant si són procedents de la dictadura com de governs constitucionals, perquè mentre les lleis subsisteixin deuen ésser respectades per tothom i d'una manera especial pels que exerceixen funcions directives. I advertim a l'articulista de "Les Circumstàncies" que aquestes mateixes lleis la invocació de les quals, segons ell, constitueix un greuge per la República, han estat ben aprofitades per la majoria sempre i quan els ha convingut i no exclusivament en profit de l'interès comú.

L'articulista insiteix en que la majoria defensa els cabals del Municipi i nosaltres no. Aquestes són afirmacions d'un sort que no sent el que li diuen. La majoria ha perjudicat l'Erari Municipal, perquè pagarà — per ara — 1.300 pessetes anuals d'un servei que li fou ofert de franc. I afegirem, encara, que en no acceptar l'ofert dels farmacèutics col·legiats, no solament ha lesionat els interessos del Municipi, sinó que, volent un farmacèutic propi que regenti la Farmàcia de l'Hospital amb el sou de 1.300 pessetes anuals, ha comès un acte d'explotació impropia d'un Ajuntament republicà que, per ésser-ho, no ha de permetre que els que el

De música

Els concerts de l'"Associació"

Com deixondint d'un massa llarg ensopiment hivernenc, qui sap si en bona part provocat per la manca d'hàbit per a suportar intenses fredors com la d'enguany, l'"Associació de Concerts" de les nostres aïmors, com en goig de Primavera, novament donà fe de vida dijous passat, celebrant al Teatre Fortuny un concert a càrrec del nostre Pau J. Bartulí, al piano, i el jove-níssim violoncel·lista Lluís Millet—nebot del gran Millet—, concert que un cop sentit podríem ben anomenar sessió Bartulí, puix que per al nostre amic foren els màxims aplaudiments de la vetllada, val a dir que ben guanyats.

Integraren el programa una primera i tercera part amb obres de conjunt i la central fou de música pianística.

Com a inicial sentírem *Tocatta*, de Frescobaldi-Cassadó, obra de fresca melodia italiana siscentística, farcida de dificultats d'execució a curta corda; fent gran contrast amb aquesta, vingué després l'execució del *Concert*, de Dvorák, musical gènere per nosaltres desconegut, de la producció del venerat autor de la Simfonia del Nou Món, amb son *allegro* fet amb ascendents variacions sobre un melangiós motiu; difícils per al cello i vigorosament replicades per Bartulí; fou el temps més ben reeixit l'*adagio* escrit sobre un solemniatema; en el *final*, malgrat reconèixer que la factura imposa una vigorosa actuació pianística en el dialogat del motiu, trobarem excessi-

serveixin cobrin remuneracions miserables. Per damunt de la caixa municipal hi ha la justícia i el dret a la vida! Si els Comitès paritaris assignen als practicants de farmàcia un sou mínim de 4.200 pessetes l'Ajuntament no pot oferir al farmacèutic propietari el sou irrisori de 1.300 pessetes. Per que l'Ajuntament ho ha fet i l'interessat ho ha acceptat?... El temps ho dirà.

I per avui prou... disposats, però, a enfocar tot el panorama de les actuacions de la majoria i dels homes que l'orienten, en relació a la vida pública local.

va la desproporció de volum del piano sobre el violoncel.

Com a tercera part tocaren: *Set variacions sobre un tema de Mozart*, de Beethoven, on en encertat maridatge el cello i el piano en harmònica rèplica dialoguen en formes cada cop més complexes sobre el dolç motiu mozartian: *L'abella*, de Schubert, ens evocà el dolç record de la seva acurada execució en violí per Massià; en la curta *Habnenera*, de Ravel, més que les notes del cello ens fraparen els policromats al piano, característics de l'autor de "Jocs d'aigua"; *Tarantella*, de Popper, obra exhibicionista, sortí quelcom entelada; *Gramadina*, de Nin, tocada fora de programa, obra també de virtuosisme, ens resultà de timbre massa agui-tarrat i de picats massa forts.

Com havem dit el plaç fort resultà la part central tota de piano, que començà amb el romàntic *Rondó capriciós*, de Mendelssohn, que Bartulí ens l'oferí de virtuós; seguien després les fibladores notes del conegut *Nocturn*, de Chopin, en *fa diési*; *Orgia*, de Turino; *Somni d'amor*, de Liszt, tendra melodia que ens havia fet conèixer el gran Sorrer fa deu anys; el curt *Vals*, de C. Scott; *Cançó i dansa*, de Mompou, tramada amb melodia del "ball del eiri" de Castelltersol (Costa ens l'havia fet conèixer en violí); la *Mazurca núm. 4*, de Godard, de característic ritme melòdic, d'aquella dansa polaca, plena, a voltes, fins i tot, presentant cadències de vals...; i encara, fora de programa, agraït als aplaudiments rebuts, Bartulí executà *Dona Vienesa*, de Friedman, malgrat la fatiga que devia sentir després de la llarga actuació que portava, posant-hi com hi posa grans vigories de tècnica executòria i plenituds de l'entusiasme d'una vocació musical fonament arrelada.

En conclusió, diguem que Millet, violoncel·lista de 21 anys, ens plau quan no s'endinsa en els terrenys del virtuosisme, reservats a privilegiades mans i a temperaments consolidats per la virior. J. Bartulí, *amateur*, a voltes arriba a les expressions del gran virtuós del piano.

ARQUET